

Fierul de călcat dragostea

O dungă firavă delimita parchetul încăperilor prin care treceam de altă pardoseală, din sticlă subțire. Mi se părea prea deseori în ultima vreme că avansez pe o muchie primejdioasă și asta fiindcă trecusem deja prin toate – entuziasm și deznădejdi, revolte și resemnare.

Trăiam din nou – într-un recul, cu efect întârziat – pândeam, cu încordată panică interioară, momentul când un pas greșit, poate tocmai din frica de a nu greși, un pas alunecat, insesizabil, m-ar împinge spre pardoseala de sticlă prea subțire, spaima se va transforma brusc și firesc în paralizia oricărei mișcări, va înceta să-mi bată inima.

Câte un trofeu fals, scurte victorii înșelătoare. Ocoluri inutile încurajatoare mă trezeau sleit, între pereții albi, propulsat brusc dincolo de ei, lunecând pe suprafețe fragile, din sticlă. Mă credeam ferit, uitam, dar era doar aparența unei victorii.

Sticla se tot subțiasse, eu atât de terorizat de nevoia de a mă simți în siguranță, încât

credeam că și răsuflarea o va sparge, mă voi prăbuși, însângerat, în hăul de care nu mă putuse proteja.

Pardoseala de sticlă mi se părea a fi în toate încăperile care înconjurau cele folosite, cele unde trebuia să muncesc, să întâlnesc prieteni, să mănânc sau să mă odihnesc. În holuri așadar, în lift, pe scări, în balcoane. Aveam senzația că, oricât m-aș supraveghea, obsedat a nu face un pas greșit, precauțiile rămâneau zadarnice. Deoarece, comițând acest pas, într-o mișcare, fără îndoială, reținută, mărunțită de teamă și prudență, urmările ar fi rezultat mai puțin dezastruoase decât atunci – întâmplare ce mi se părea cu adevărat inevitabilă – când aș fi fost împins spre suprafața superficială de sticlă de graba sau neatenția vreunui trecător, de care m-aș fi lovit fără să vreau, fără să-l pot evita.

...Holul poștei, pustiu, izola de căldura de afară. Cuburile de sticlă ale pardoselei scliceau răcoros.

Distanța se micșora, ochii mari și verzi, privindu-mă cercetător, obsedant, se tot apropiau. Nu știam dacă mai am puterea să dau vorbe, să primesc vorbe. Trebuia liniște fraternă, nu oboseala schimbului de cuvinte... sufocarea, ca atunci când înghiți prea multă apă. De fapt, doar nestăpânită emoție. Va trebui, inevitabil, să închid ochii, să mă arunc de sus, să scap. Mă lovesc, bolid, de apa care mă primește explodând,

zgomotoasă. Ridic capul, să mă scutur, salvat, de timiditate. E în fața mea, mă privește. Voi vorbi.

— Parcă m-ai așteptat pe mine.

— „Mă cunoașteți de undeva?“

— Ai vreun program diseară?

— N-am. Ce vrei să-mi propui, „să merg la dumneata“?

Să închid iar ochii, să înot sub apă; când voi scoate capul, voi fi din nou stins, liniștit.

— Ești drăguță. Probabil, bărbații nu te lasă în pace.

— Nu sunt drăguță, dar bărbații nu mă lasă în pace. Poate găsești totuși ceva mai original.

— Nu cred să gădesc. Te aștept la opt. La cabina telefonică, în fața teatrului.

— Așteaptă-mă.

Nu mai era nimic de spus, puteam bolborosi orice, într-o altă limbă sau ca și cum repetam, automat, lecția cuiva dintr-o clasă trecută, la o materie deja cunoscută prea bine, care își pierduse de mult înțelesul și nu mă mai interesa.

— Până vine troleibuzul, spune-mi de ce ești așa plictisită.

— Și dumneata ești. Ar fi un motiv de tandrețe...

— Da, ar fi.

La ora opt așteptam în dreptul cabinei. În fața ușii de sticlă, bluza neagră, decoltată adânc, spre sânii neprotejați. Flori mari, roșii, jucau pe fusta largă.

- Unde mergem?
- La capătul lumii.
- Hm... departe?
- Două stații.

Voiam ca armăturile nemulțumirilor să explodeze într-o nemulțumire în stare să mă proiecteze, în sfârșit, afară din mine. Trebuiau, poate, puse în contact cu o mare bucurie, pentru a deveni, și ele, explozive. Mulțumire, nemulțumire... mi-era frică să mă apropiu nepregătit de posibilitatea de a le întâlni.

Fiecare colț de stradă poate însemna întoarcerea, măcar ezitarea. Exasperarea nu putea face față ezitărilor...

Urcăm primele trepte. Tocurile sună pe sticlă hotărât, prea hotărât, nu aprind lumina. E totdeauna un gest prea timid sau prea îndrăzneț, care strică totul. Mi-e frică de trucurile morale și retorice pe care ar putea sconta și tac. Privesc atent pe fereastră, bat un tact imaginar pe umbra sânilor.

- Aprinde, te rog, lumina.
- Ce rost are?
- Fă lumină, nu pot sta pe întuneric.

Apăs întrerupătorul; parcă m-am întors, înapoi, la cabina telefonică.

— Ia loc aici.

— Nu se invită musafirii pe pat. Rămân pe scaun.

Refac drumul de la cabină până la primul colț. O vitrină cu jucării colorate chiar

la colț; un refugiu. Are buzele moi și fragede, dar se răsuțește, iritată, la fiecare încercare, până când, plictisită, mi le cedează. Am trecut de colț, nu știu dacă pot grăbi pasul. Degete fine și lungi, unghiile ascuțite mă blochează; se destinde, brusc, se ridică, face câțiva pași; revine alături. Tocurile-cui ciocănesc semnale Morse pe sticla prea fragilă, de care mi-e frică. Am ajuns totuși. E întinsă pe pat, fermoarul pregătește foșnetul mătăsii care se desface.

— Ce faci? Te rog, fii rezonabil. Mă șifonezi.

Tac, preocupat și febril.

— Ei, ce-ai făcut? Tot n-are rost, plec. Am bilet la cinema pentru ora nouă. Nu, te rog!

Delimitare tulbure, vagă, simt cum trec de pe suprafața lucioasă a sticlei pe șahul parchetului lustruit și rezistent. Luciu mătăsos, liniștitor, întuneric. Veghează, ocrotește răgazurile, singurătatea, noaptea curge între noi fluidă, depărtată.

Rămâne mereu blazată, alături, automatizându-și mișcările. Adormim repede, buimaci, ne descoperim, în zori, uimiți, împreună. Nu știu cum să rezolv plecarea.

— La baie e simplu, doar că trebuie să treci prin curte.

— Nu mai merg azi la serviciu. Sunt oboșită. Ar trebui să-mi aduci un fier de călcat pentru fustă.

— Am să-ți aduc. De ce ești așa plictisită?

— Am tot învățat. De fiecare dată sper totuși să uit.

— Ești cinică.

— Nu destul. Dacă vrei, pot pleca.

I-am adus fierul de călcat.

— Ce-ai de gând?

— Mă culc. Mi-e somn.

— Bine, eu plec. Te încui în casă. Mă întorc pe la zece, să-ți deschid, să poți pleca.

Trec grăbit prin fața portarului, sunt în întârziere. La zece mă întorc. E trează. Fusta călcată, așezată pe scaun. Patul – perfect acoperit, geometric. Privea pe fereastră.

— Așteptam să-mi descui, să trec la baie. Așteaptă-mă puțin.

Așez cărțile la loc, în raft, scot fierul din priză, îl pun pe pervazul ferestrei. Trag o batistă din dulap.

Revine: proaspătă, rece, ostilă. N-am simțul măsurii. Calc dreptunghiurile parchetului cu prea mare încredere, lunec prea sfios și înspăimântat pe sticla subțire.

În spatele meu, privește pe fereastră sau spre fierul de călcat, rece și inutil.

— Tot supărată ești?

— Nu sunt. Putem pleca. Vă pare rău că m-ați cunoscut.

— Nu, deloc. Ești agreabilă.

Închid fereastra, ușa. Tocurile alintă sticla, mă strecor în stradă.